

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 26 Ιουνίου 2016 14:27

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2585

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Ο σκοπός της ενανθρώπισης του Υιού του Θεού, της διδασκαλίας, των θαυμάτων, των παθών, του σταυρικού θανάτου, της εκ νεκρών αναστάσεως και της εκ δεξιών του Κυρίου καθέδρας ήταν η εν Χάριτι θέωση της ανθρώπινης φύσης και η δυνατότητα πλέον που δίδεται δια της Εκκλησίας σε κάθε άνθρωπο να τελειοποιηθεί και αγιασθεί ως πρόσωπο από αυτήν ήδη τη ζωή, με τη συναίσθηση ότι «ο ίδιος ο Θεός είναι που ενεργεί σε μας, ώστε και να θέλουμε και να πράττουμε ό,τι είναι σύμφωνο με το λυτρωτικό του σχέδιο» (Φιλιπ. 2,13). Αυτή την έννοια έχουν και τα λόγια του Κυρίου: «η βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας» (Λουκ. 17,21) και ακόμη: «Εγώ είπα: εσείς είστε θεοί, είσαστε όλοι σας παιδιά του Υψίστου» (Ψλμ. 82[81] 6/ Ιω. 10,34/ Γαλ. 3,26/ Εβρ. 2,10).

Η αγιοποίηση των πιστών επιτυγχάνεται δια της συν-ενέργειας θείου και ανθρωπίνου παράγοντα, δια της ενοικήσεως της Χάριτος του αγίου Πνεύματος στην δια της ασκήσεως και των μυστηρίων της Εκκλησίας αποκαθαρθείσης από τα πάθη καρδιάς του ανθρώπου, σύμφωνα με το «Ευτυχισμένοι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το Θεό» (Ματθ. 5,8). Έτσι, ο απ. Πέτρος διδάσκει ότι «κανένας δεν μπορεί να ερμηνεύσει προφητεία Γραφής από μόνος του. Διότι δεν έγινε ποτέ προφητεία δια θελήματος ανθρώπου, αλλά από το Πνεύμα το Άγιον κινούμενοι emίλησαν άγιοι άνθρωποι του Θεού» (Β' Πετρ. 1,20-21). Οι άγιοι είναι λοιπόν οι κατεξοχήν φίλοι του Χριστού και των ανθρώπων και αρμόζει σ' αυτούς ΤΙΜΗΤΙΚΗ προσκύνηση, είτε ανήκουν στην στρατευόμενη είτε στην θριαμβεύουσα Εκκλησία, ενώ λατρεία αρμόζει στον Τριαδικό Θεό και μόνο: «Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτώ μόνο λατρεύσεις» (Ματθ. 4,11/ Δευτερ. 6,13).

Στη Γένεση ο Αβραάμ προσκύνησε τους τρεις άγιους ξένους κοντά στη Δρυ Μαμβρή, οι οποίοι τρεις ήταν ο ένας Θεός. Έτρεξε αμέσως να τους προϋπαντήσει «και προσεκύνησεν επί την γην» (18,2). Ο Ιακώβ προσκύνησε τον Ησαΐ μετά τη συμψιλίωσή τους «επί την γην επτάκις» (33,3) και ο Βαλαάμ βλέποντας τον άγγελο του Κυρίου «κύψας προσεκύνησε τω προσώπω αυτού» (Αριθμ. 22,31). Ο Δαυίδ «έπεσεν επί πρόσωπον» Ιωνάθαν «και προσεκύνησεν αυτώ τρις» (Α' Βασ. 20,41) και ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας «έπεσεν επί πρόσωπον και τω Δανιήλ προσεκύνησε» (Δαν. 2,46), γιατί αναγνώρισε την αγιότητά του. Ακόμη, ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος προσκύνησε τον άγγελο της Αποκαλύψεως δύο φορές: «Και ότε ήκουσα και έβλεψα, έπεσα προσκυνήσαι έμπροσθεν των ποδών του αγγέλου του δεικνύοντος μοι ταύτα» (Αποκ. 19,10 - 22,8).

Και ναι μεν σε απόλυτη έννοια υπάρχει μόνο ένας μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο Θεάνθρωπος Χριστός Ιησούς (Α' Τιμ. 2,5), αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι οι άγιοι άνθρωποι του Θεού δεν μπορούν και δεν μεσιτεύουν πράγματι στο Θεό, ως ΣΧΕΤΙΚΟΙ ΜΕΣΙΤΕΣ, προσευχόμενοι υπέρ ημών για τη σωτηρία μας. Αυτό επιμαρτυρείται από σειρά χωρίων στην Παλαιά και

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 26 Ιουνίου 2016 14:27

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2585

Καινή Διαθήκη: Όταν ο Θεός αποφάσισε να καταστρέψει τα Σόδομα ένεκα της αμαρτίας των κατοίκων τους, το γνωστοποίησε στον Αβραάμ: Πλησίασε τότε ο Αβραάμ και του είπε: «Θα καταστρέψεις τους δικαίους μαζί με τους αμαρτωλούς; Ίσως υπάρχουν πενήντα δίκαιοι στην πόλη Δεν θα συγχωρήσεις την περιοχή για χάρη των πενήντα δικαίων, που βρίσκονται σ' αυτήν; Ο Κριτής όλης της γης δεν πρέπει να αποδώσει δικαιοσύνη;» Ο Κύριος απάντησε: «Αν βρω στην πόλη των Σοδόμων πενήντα δικαίους, θα συγχωρήσω ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥΣ ολόκληρη την περιοχή» (Γεν. 18,23-26). Με τη μεσιτεία του Αβραάμ και για χάρη των 50 δικαίων ο Θεός ήταν πρόθυμος να αναστείλει την καταστροφή των Σοδόμων. Ο ίδιος ο Θεός εξάλλου προτρέπει τον Αβιμέλεχ να ζητήσει το έλεός Του δια των προσευχών του πατριάρχου Αβραάμ, λέγοντάς του «Προφήτης εστί και προσεύξεται περί σου και ζήση» (Γεν. 20,7).

Όσο ο Μωυσής βρισκόταν στο όρος Σινά για να πάρει από το Θεό τις δύο λίθινες πλάκες του Νόμου, ο λαός αμάρτησε προσκυνώντας είδωλο μοσχαριού. Ο Θεός τότε θέλησε να αφανίσει τον απείθαρχο λαό. «Ο Μωυσής όμως προσπάθησε να καταπραΐνει τον Κύριο, τον Θεό Του, και είπε: “Γιατί Κύριε να ξεσπάσει ο θυμός σου πάνω στο λαό σου, που τον έβγαλες από την Αίγυπτο με τη μεγάλη σου δύναμη; Ας σταματήσει ο φλογερός θυμός σου άλλαξε γνώμη για το κακό που θέλεις να κάνεις στο λαό σου” Έτσι ο Κύριος άλλαξε γνώμη για το κακό που είπε ότι θα έκανε στο λαό Του» (Εξ. 32,11-14). Και ο Μωυσής είπε στο λαό: «Έχετε διαπράξει μεγάλη αμαρτία. Θ’ ανέβω τώρα στον Κύριο και ίσως πετύχω την εξιλέωση γι’ αυτή την αμαρτία σας» (Εξ. 32,30). Βλέπουμε ότι με τη μεσιτεία του Μωυσή προς το Θεό σώθηκαν πολλές φορές οι Ισραηλίτες από βέβαιο αφανισμό.

Ο Ιούδας ο Μακκαβαίος βλέπει στο όνειρό του τον αρχιερέα Ονία, ο οποίος «προσευχόταν θερμά με υψωμένα χέρια, για ολόκληρο το ιουδαϊκό έθνος», αλλά και τον προφήτη Ιερεμία, που αγαπάει τους συμπατριώτες του, να «προσεύχεται διαρκώς για το λαό και την Ιερουσαλήμ» (Β’ Μακκ. 15,12-14). Ο Θεός σώζει την Ιερουσαλήμ χάριν του δούλου Του Δαυίδ, ο οποίος δεν βρισκόταν εν ζωή: «διότι θέλω υπερασπισθεί την πόλιν ταύτην, ώστε να σώσω αυτήν ένεκεν εμού, και ένεκεν του δούλου μου Δαυίδ» (Μετ. Βάμβα) (Β’ Βασ. 20,6). Στην Καινή Διαθήκη, ο απ. Παύλος ζητεί τις προσευχές των πιστών υπέρ αυτού, αλλά και συνιστά στους χριστιανούς να εύχονται και “περί πάντων των αγίων” (Ρωμ. 1,9 - 15,30), διότι “πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη” (Ιακ. 5,16).

Στην Αποκάλυψη ακόμη, στον άγγελο που στάθηκε στο θυσιαστήριο του Ουρανού με ένα χρυσό θυμιατήριο, του δόθηκε «πολύ θυμίαμα για να το προσφέρει με τις προσευχές όλων των αγίων πάνω στο χρυσό θυσιαστήριο, που ήταν μπροστά στο θρόνο, και ανέβηκε ο καπνός του θυμιάματος, ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ, από το χέρι του αγγέλου μπροστά στο Θεό» (Αποκ. 8,4). Οι άγιοι λοιπόν, ως έχοντες παρρησία ενώπιον του Θεού, παρακαλούν το Θεό και δέονται υπέρ πάντων ημών. Αυτό που κάνουν

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 26 Ιουνίου 2016 14:27

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2585

άλλωστε στη γη όσο βρίσκονται ανάμεσά μας, είναι σίγουρο και λογικά ακόμη, ότι το κάνουν με περισσότερη θέρμη, μετά την εκδημία τους, όταν βρίσκονται κοντά στο Θεό.

Οι άγιοι με τη δύναμη και προς δόξαν του Θεού **ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝ**. Ο απ. Ιάκωβος προτρέπει τους χριστιανούς «Εύχεσθε υπέρ αλλήλων, όπως ιαθήτε» (5,16). Στην Αγία Γραφή αναφέρονται πάμπολλα θαύματα αγίων ανθρώπων, που πραγματοποίησαν όχι μόνο κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής τους, αλλά και μετά θάνατον. Ο προφήτης Ηλίας, το λίκνι χαρισματούχο αυτό σκεύος εκλογής του Θεού, μεταξύ πολλών θαυμάτων ανέστησε και νεκρό παιδί: «και ψύσηξε τρεις φορές στο πρόσωπο του παιδιού και επικαλέστηκε τον Κύριο και είπε: Κύριε ο Θεός μου, κάνε να επιστρέψει η ψυχή του παιδιού αυτού σ' αυτό. Και έτσι έγινε, και το παιδάκι φώναξε» (Γ' Βασ. 17,21-22). Ομοίως και ο μαθητής του Ελισσαίου, θεράπευσε θαυματουργικά τον αρχιστράτηγο του συριακού στρατού Νεεμάν από τη λέπρα: «ο Ελισσαίος τού έστειλε κάποιον και του παρήγγειλε: Πήγαινε να βουτήξεις επτά φορές στον Ιορδάνη και το σώμα σου θα γιατρευτεί και θα καθαριστεί και κατέβηκε ο Νεεμάν στις όχθες του Ιορδάνη και βουτήχτηκε στα νερά επτά φορές, όπως του είχε πει ο Ελισσαίος. Τότε το σώμα του καθαρίσθηκε κι έγινε όπως το σώμα μικρού παιδιού» (Δ' Βασ. 5,10-14).

Οι απόστολοι του Χριστού καθημερινά θεράπευαν με τη δύναμη του Θεού πλήθος αρρώστων ώστε «ακόμη και τους ασθενείς έφερναν στις πλατείες και τους έβαζαν σε κρεβάτια και φορεία ώστε, όταν περνούσε ο Πέτρος, να πέσει έστω και η σκιά του σε κάποιον απ' αυτούς και όλοι εθεραπεύοντο» (Πραξ. 5,12-16). Ο Θεός «ενεργούσε δια του Παύλου θαύματα όχι από τα συνηθισμένα, ώστε μαντήλια ή περιζώματα από το σώμα του εφέροντο στους ασθενείς και ελευθερώνονταν από τις ασθένειες τους και έβγαιναν απ' αυτούς τα πονηρά πνεύματα» (Πραξ. 19,11-12). Αλλά και μετά θάνατον οι άγιοι περισσότερο θαυματουργούν αφού βρίσκονται πολύ κοντύτερα στην πηγή πάσης δυνάμεως και αγαθοεργίας, τουτέστι τον Τριαδικό Θεό. Ένα παράδειγμα: όταν «ο Ελισσαίος πέθανε, τον έθαψαν. Κάθε χρόνο, την άνοιξη, έμπαιναν στη χώρα Μωαβίτες επιδρομείς. Κάποτε, εκεί που έθαβαν έναν άνθρωπο, είδαν ξαφνικά μία ομάδα επιδρομέων. Τότε έριξαν βιαστικά το πτώμα μέσα στον τάφο του Ελισσαίου κι έφυγαν. Μόλις όμως ήρθε σε επαφή με τα οστά του Ελισσαίου ο νεκρός, ζωντάνεψε και στάθηκε στα πόδια του» (Δ' Βασ. 13,20-21).

Πράγματι τα λείψανα των αγίων όχι μόνο θαυματουργούν αλλά και μυροβλύζουν, γιατί η Χάρη του Θεού δεν τα εγκαταλείπει ποτέ. Είναι δυνατόν θρησκευόμενος άνθρωπος να μην τιμά λοιπόν τους αγίους, τους επιστήθιους φίλους του Ιησού Χριστού, του Θεού και Σωτήρα μας; Να μην τους παρακαλεί να μεσιτεύουν για μας, τώρα που βρίσκονται κοντά στο Θεό, όταν ο ίδιος ο Θεός, εξάλλου, ομολογεί “Τους δοξάζοντάς με δοξάσω” (Α' Βασ. [Α' Σαμ.] 2,30) και ο προφητάναξ Δαβίδ αναφωνεί: «Πολύ τιμώ τους φίλους σου, Θεέ μου. Η δύναμή τους υπήρξε ιδιαίτερα

Δημοσιεύθηκε : Κυριακή, 26 Ιουνίου 2016 14:27

Συντάκτης: Διαχειρίστης: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι.
Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2585

ισχυρή» (Ψλμ. 138,17), και πάλι η Γραφή λέγει: «Μνήμη δικαίων μετ' εγκωμίων, όνομα δε ασεβούς σβέννυται» (Παρ. 10,7) [βλ. και Ι. Μητροπόλεως Σύρου, ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΛΑΤΡΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, Μιχαήλ Χούλη, Ερμούπολη Σύρου, Ιούλιος 2002].